

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.876 van 15 september 2008
in de zaak X II

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2008 hebben ingediend om de nietig-verklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen de tweede verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER, die tevens verschijnt voor de eerste verzoekende partij, en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 september 2006 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 april 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf door gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 14.07.2003 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, mevrouw Frans leert, werkbereid zijn, zich op positieve wijze hebben gedragen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 In België wordt Ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan In het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mijnheer V. diende een eerste asielaanvraag in op 09.01.2002. Hij deed echter afstand van de asielaanvraag op 29.11.2002 en keerde terug naar Bielorussia. In juli 2003 keerde de heer V., samen met zijn echtgenote, mevrouw H. terug naar België, waar ze op 14.07.2003 een asielaanvraag indienden. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 21.01.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien Illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 1 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun vrijheid, fysieke integriteit en leven en dit omwille van politieke problemen indien zij zou moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun vrijheid, fysieke integriteit en leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Wat betreft de verwijzing naar het arrest van de Raad van State: het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan ze beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 105622 van 17.04.2002). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat cte omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan ze refereren. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het voormalig artikel 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950 (hierna: EVRM) en van het beginsel van de zorgvuldigheid.

Ter adstructie van hun middel voeren verzoekers het volgende aan:

"Doordat verwerende partij stelt dat het beroep van verzoekers, dat momenteel nog loopt bij de Raad van State m.b.t. hun asielpcedure, niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Terwijl verzoekers nog steeds vrezen voor hun leven en vrijheid ingeval van terugkeer, zij de procedure voor de Raad van State willen verderzetten en, ingeval zij zouden terugkeren naar Bielorussia, het beroep bij de Raad van State zou kunnen worden afgewezen wegens gebrek aan belang. Dat er wel degelijk sprake is van een buitengewone omstandigheid.

De vrees ingeval van terugkeer en de hangende procedure voor de Raad van State verhinderen dat verzoekers een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst.

Verzoekers hebben in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging, het feit dat zij nog steeds vrezen voor hun veiligheid en vrijheid ingeval van terugkeer naar Bielorussia en dat de procedure voor de Raad van State inzake hun asielpcedure nog hangende is, duidelijk als buitengewone omstandigheid aangegeven.

Verwerende partij oordeelt ten onrechte dat, doordat het beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft, de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen definitief zou zijn terwijl deze nog vernietigd kan worden door de Raad van State;- dat indien dit zo zou zijn, een beroep bij de Raad van State nutteloos zou zijn.

De bestreden beslissing die bepaalt dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in hun land van herkomst moeten indienen onteent hen met name een daadwerkelijke rechtshulp in de zin van art. 13 EVRM.

Art. 13 van EVRM waarborgt het recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, ingeval de rechten en vrijheden vermeld in het Verdrag zijn geschonden. Deze daadwerkelijke rechtshulp moet volgens het Europees Hof van de Mens effectief zijn in de praktijk, zoals gewaarborgd in rechte (zie arrest Conka/België n°51564/99, EHRM, 5 februari 2002).

Het Arbitragehof heeft hierbij gesteld dat daadwerkelijke rechtshulp niet belet kan worden aan degene die teruggestuurd zou worden naar zijn land en blootgesteld zou worden aan een onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM, hetgeen in casu in het geval is.

Doordat verwerende partij zich nog op volgend argument baseert om de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk te verklaren; dat het feit dat verzoekers sinds 14.07.03 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlands leren en spreken, Mevrouw Frans leert, werkbereid zijn, zich op positieve wijze hebben gedragen, een vrienden en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Terwijl de argumentatie hieromtrent in de beslissing stereotiep is en de goede integratie van verzoekers in België -die voldoende blijkt uit de aanvraag tot verblijfsmachtiging met bijgevoegde getuigenverklaringen- niet in vraag stelt. Dat de motivering niet voldoende gepersonaliseerd en gespecificeerd is en dergelijke motivering in tal van andere beslissingen van onontvankelijkheid is terug te vinden.

Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen waarom de verschillende elementen van integratie, zijnde cursussen Nederlands, Frans, werkbereidheid, sociaal leven en uitgebreide vriendenkring, geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen uitmaken in de zin van (oud) art. 9.3 van de Wet van 15 december 1980.

Het louter vermelden dat de ingeroepen elementen van integratie geen bijzondere omstandigheden uitmaken, getuigt van het feit dat verwerende partij niet met alle elementen, in alle objectiviteit, heeft rekening gehouden.

Derhalve is de motivering niet afdoende en vindt de beslissing van onontvankelijkheid te weinig draagkracht in haar motieven.

Hieruit blijkt dat bij de waardering van de elementen van integratie niet de nodige zorgvuldigheid werd betracht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buiten-gewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buiten-gewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het

buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

“ de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;

- het feit dat betrokkenen sinds 14.07.2003 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, mevrouw Frans leert, werkbereid zijn, zich op positieve wijze hebben gedragen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend; de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980;

- betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten; mijnheer V. diende een eerste asielaanvraag in op 09.01.2002; hij deed echter afstand van de asielaanvraag op 29.11.2002 en keerde terug naar Belarusland; in juli 2003 keerde de heer V., samen met zijn echtgenote, mevrouw H. terug naar België, waar ze op 14.07.2003 een asielaanvraag indienden; hun asielaanvraag werd afgesloten op 21.01.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien Illegaal in België;

- uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie; de duur van de procedure - namelijk ongeveer 1 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden;

- het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid;

- betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun vrijheid, fysieke integriteit en leven en dit omwille van politieke problemen indien zij zou moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die de 2e bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren; de loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun vrijheid, fysieke integriteit en leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden; bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden

werden door de bevoegde instanties; de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties;
- de wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980;
- wat betreft de verwijzing naar het arrest van de Raad van State: het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan ze beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 105622 van 17.04.2002); men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan ze refereren; oerigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht;
- niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

2.3. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel hebben betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft zoals hoger reeds is gesteld, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enige middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Verzoekers voeren vooreerst aan dat de verwerende partij stelt dat het beroep van verzoekers, dat momenteel nog loopt bij de Raad van State m.b.t. hun asielprocedure, niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid; dat verzoekers nog steeds vrezen voor hun leven en vrijheid ingeval van terugkeer, zij de procedure voor de Raad van State willen verderzetten en, ingeval zij zouden terugkeren naar Wit-Rusland, het beroep bij de Raad van State zou kunnen worden afgewezen wegens gebrek aan belang; dat er wel degelijk sprake is van een buitengewone omstandigheid; dat de vrees ingeval van terugkeer en de hangende procedure voor de Raad van State verzoekers verhinderen dat ze een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst; dat ze in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging, het feit dat zij nog steeds vrezen voor hun veiligheid en vrijheid ingeval van terugkeer naar Wit-Rusland en dat de procedure voor de Raad van State inzake hun asielprocedure nog hangende is, duidelijk als buitengewone omstandigheid hebben aangegeven; dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat, doordat het beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft, de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen definitief zou zijn terwijl deze nog vernietigd kan worden door de Raad van State; dat indien dit zo zou zijn, een beroep bij de Raad van State nutteloos zou zijn; dat de bestreden beslissing die bepaalt dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in hun land van herkomst moeten indienen hen met name een daadwerkelijke rechtshulp in de zin van art. 13 EVRM ontzegt; dat artikel 13 EVRM het recht op daadwerkelijke rechtshulp waarborgt voor een nationale instantie, ingeval de rechten en vrijheden vermeld in het Verdrag zijn geschonden; dat deze daadwerkelijke rechtshulp volgens het Europees Hof van de Mens effectief moet zijn in de praktijk, zoals gewaarborgd in rechte (zie arrest Conka/België n°51564/99, EHRM, 5 februari 2002) en dat het Arbitragehof hierbij heeft gesteld dat daadwerkelijke rechtshulp niet belet kan worden aan degene die teruggestuurd zou worden naar zijn land en blootgesteld zou worden aan een onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM, hetgeen in casu in het geval is.

Waar verzoekers aanvoeren dat ze nog steeds vrezen voor hun leven en vrijheid ingeval van terugkeer, wordt in de bestreden beslissing hieromtrent overwogen dat *“Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun vrijheid, fysieke integriteit en leven en dit omwille van politieke problemen indien zij zou moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun vrijheid, fysieke integriteit en leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet*

weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Verzoekers staven noch in hun aanvraag, noch in hun verzoekschrift deze stelling, die bestaat uit een blote bewering zonder een begin van bewijs. Dienvolgens maken ze met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de gedane vaststelling kon komen.

Waar verzoekers verwijzen naar de hangende procedure bij de Raad van State dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad van State geen “automatische” schorsende werking heeft en geen deel uitmaakt van de asielprocedure. Bijgevolg moet de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal van 21 januari 2005, conform de vaste rechtspraak van de Raad van State, zoals tevens terecht wordt opgemerkt door de verwerende partij, rechtsgeldig en uitvoerbaar worden geacht tenzij en tot dat de Raad van State er op het ingestelde schorsings- en/of annulatieberoep anders over zou beslissen.

Waar verzoekers aanvoeren dat ingeval zij zouden terugkeren naar Wit-Rusland, het beroep bij de Raad van State zou kunnen worden afgewezen wegens gebrek aan belang, volstaat de vaststelling dat ze dit gegeven in hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheid. Er wordt aan herinnerd dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In casu kan de gemachtigde van de minister niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een voor de eerste maal in het voorliggende verzoek-schrift aangevoerd gegeven.

Waar verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissing, die bepaalt dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in hun land van herkomst moeten indienen, hen met name een daadwerkelijke rechtshulp in de zin van art. 13 EVRM ontzegt, dient te worden opgemerkt dat om ontvankelijk te zijn, een middel dat uit de schending van het artikel 13 EVRM is afgeleid, moet aangeven welk ander door dat Verdrag gewaarborgd recht dreigt te worden geschonden.

In casu wordt artikel 13 EVRM in samenhang gelezen met artikel 3 van dat Verdrag.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat niet duidelijk is hoe verzoekers beschouwingen de eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden en verder, wat het belang van verzoekers is bij de door hen geuite kritiek. Dit te meer nu verzoekers nalaten uiteen te zetten en te verduidelijken welke feiten en omstandigheden een andersluidende beslissing dan de in casu bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen, een andere beslissing zouden teweegbrengen.

Evenmin tonen verzoekers aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen – zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet – geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van de rechten van verzoekers. Ter zake merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoekers brengen geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S., 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen recht-zoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een

annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, gesteld in haar overweging B.16.3.:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Voorts merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekers ook niet aantonen in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen hun belangen zou schaden.

Waar verzoekers binnen deze context wensen te wijzen op een inbreuk op artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootge-steld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent overwogen dat *“Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun vrijheid, fysieke integriteit en leven en dit omwille van politieke problemen indien zij zou moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun vrijheid, fysieke integriteit en leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”*

Verzoekers maken noch in hun aanvraag, noch in hun verzoekschrift met het aldaar aangevoerde betoog, dat bestaat uit het poneren van blote beweringen zonder begin van bewijs, aannemelijk dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Evenmin maken ze met het thans aangevoerde betoog aannemelijk dat de gemachtigde van de minister in casu niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing gedane vast-stellingen kon komen.

2.6. Verzoekers voeren vervolgens aan dat verwerende partij zich nog op volgend argument baseert om de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk te verklaren; dat het feit dat

verzoekers sinds 14.07.03 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlands leren en spreken, mevrouw Frans leert, ze werkbereid zijn, zich op positieve wijze hebben gedragen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend; dat de argumentatie hieromtrent in de beslissing stereotiep is en de goede integratie van verzoekers in België -die voldoende blijkt uit de aanvraag tot verblijfsmachtiging met bijgevoegde getuigen-verklaringen- niet in vraag stelt; dat de motivering niet voldoende gepersonaliseerd en gespecificeerd is en dergelijke motivering in tal van andere beslissingen van onontvankelijkheid is terug te vinden; dat de verwerende partij in gebreke blijft aan te tonen waarom de verschillende elementen van integratie, zijnde cursussen Nederlands, Frans, werkbereidheid, sociaal leven en uitgebreide vriendenkring, geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen uitmaken in de zin van (oud) artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet; dat het louter vermelden dat de ingeroepen elementen van integratie geen bijzondere omstandigheden uitmaken, getuigt van het feit dat verwerende partij niet met alle elementen, in alle objectiviteit, heeft rekening gehouden; dat de motivering niet afdoende is en de beslissing van onontvankelijkheid te weinig draagkracht in haar motieven vindt en dat hieruit blijkt dat bij de waardering van de elementen van integratie niet de nodige zorgvuldigheid werd betracht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf niet hebben aangetoond dat hun integratie het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om hun aanvraag in het buitenland in te dienen. De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de achterliggende motieven van haar overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoekers geen buitengewone omstandigheid is.

Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (R.v.St., nr. 86.850 van 25 april 2000). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoekers niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (R.v.St., nr. 163.817 van 19 oktober 2006). Verzoekers tonen dienvolgens niet aan dat de overweging van de bestreden beslissing betreffende hun integratie kennelijk onredelijk is, zodat zij geenszins een schending van de materiële motive-ringsplicht aannemelijk maken. Het feit dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat *"De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."*, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Verzoekers maken met hun loutere bewering niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de gedane vaststellingen is gekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid uitvoerig is ingegaan op alle door verzoekers aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden wordt.

De verzoekers maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekers

het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om de beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen en dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid uitdrukkelijk is ingegaan op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen.

In casu dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing een antwoord biedt op de elementen die door verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf werden aangehaald, om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Ze maken in het licht van hun betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de minister de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feiten-vinding, zodat zij dienvolgens een schending van de aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk maken.

Het enige middel is ongegrond.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partijen hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietig-verklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.